

ikke, at Statsministeren ligesom jeg og ligesom andre Medlemmer af Regeringen her som ved mange tidligere Lejligheder overfor ærede Medlemmer, som ganske ensidigt hævder det, de kalder Frihed, imod Fagforeningerne, gør opmærksom paa, at det er en fuldkommen ensidig og derfor fejlagtig Betragtning. Hvorfor vender de ikke deres Frihedsbegreb og deres Frihedsopfattelse imod den anden Side af Samfundet? Det hører man sjælden eller aldrig, og sker det endelig, fordi det fremkaldes, saa er det i en yderst svag og vag Form. Jeg har for et Aar siden haft Lejlighed til fra denne Talerstol at gennemgaa Arbejdsgiverforeningens Love med deres Boykotningsbestemmelser, med deres Blokadebestemmelser og med deres Forfølgelsesbestemmelser.

Det, som Statsministeren netop i Samfundets Navn og ud fra en Samfundsinteresse har bebrejdet det ærede Medlem og med Rette, var, at Kravet fra det ærede Medlems Side her er ensidigt. Statsministeren ønsker sikkert ligesom jeg, at vi maatte naa til lykkeligere og bedre Samfundstilstande, hvor Klasseforskellen, Klasseadskillelsen, Klasseudbytningen og Klasseherredømmet var ophævet, men i vort Arbejde derfor finder vi ingen Støtte hos det ærede Medlem. Saa længe vi har Klasseadskillelse, Klasseudbytning, Klasseherredømme, følger visse ubehagelige Ting med. I Krigen som i Krigen, kunde man her sige med et gammelt Ord, der ofte er anvendt fra militaristisk Side. Men Statsministeren som jeg ønsker, at den samfundsmæssige Betragtning maa trænge mere og mere igennem, og at vi til sidst maa naa til et Maal, hvor alle den Slags Organisationer med de Midler, der følger med Organisationernes Krig, er ude af Verden, fordi vi da har et Samfund i et højere Plan, det socialistiske, i Stedet for det kapitalistiske. Alt det, som her er kritiseret, er Udslag af det kapitalistiske Samfund. Det, vi Socialdemokrater kæmper for, er et Samfund, hvor alt det er ude af Verden. Men dér mødes vi af den mest haardnakkede, fanatiske — jeg vil ikke sige flere Ord for ikke at komme ud over, hvad parlamentarisk Skik kræver —, dér mødes vi af den mest haardnakkede Modstand netop fra det ærede Medlems og hans Meningfællers Side. Det er dem, der vil opretholde hele denne Klasseadskillelse og Klasseudbytning, som medfører alle de mindre heldige Sider. Det er os, som vil søge paa lovlig Maade, ad Reformernes Vej, efterhaanden at naa frem til lysere og lykkeligere Tilstande, netop de samfundsmæssige.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Holger Larsen: Det ærede Medlem Hr. Slebsager vendte sig paa bebrejdende Maade mod Statsministeren, fordi hans Stolstod tom. Man ved jo meget godt, at der kan komme saadanne Øjeblikke, hvor en Statsminister maa være fraværende fra denne Sal til et Møde, hvor hans Tilstedeværelse kan være lige saa vigtig som her. Jeg lod mig derfor henrive til at spørge det ærede Medlem: Hvor var det ærede Medlem i Gaar, da denne Sag blev behandlet fra Morgen til Aften? Saa sagde det ærede Medlem: Jeg var syg. — Det vidste jeg ikke. Jeg beklager, at jeg ikke var kendt dermed. Jeg skal blot udtale Haabet om, at det ærede Medlem ikke er staaet for tidligt op.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Slebsager har Ordet for en kort Bemærkning.

Slebsager: Jeg takker det ærede Medlem Hr. Larsen. Det var forfærdelig pænt af ham at have saa megen Omhu for mig, som han nu viste.

Til den højtærede Socialminister skal jeg sige, at det glædede mig selvfølgelig at høre, at Statsministeren repræsenterer Samfundet, men saa forekommer det mig unøgteligt, at han repræsenterer Samfundet paa en højst ejendommelig Maade, for han repræsenterer Samfundet paa den Maade, at han staaar sammen med dem og forsvarer dem, der krænker Borgernes grundlovmæssige Rettigheder. Det er paa den Maade, Statsministeren ønsker at repræsentere Samfundet. Det er dog givet, at det er Borgernes grundlovmæssige Ret at danne Foreninger, og som det naturlige Modstykke dertil maa det være deres grundlovmæssige Ret at staa udenfor Foreningerne, ikke at være pligtige at træde ind i nogen Forening. Men Statsministeren staaar altsaa og repræsenterer Samfundet paa den Maade, at han forsvarer dem, som vil øve Tvang for at faa andre ind i deres Organisationer.

Den højtærede Socialminister sluttede med at tale om Klasserne og sagde, at saa længe der var Klasser, maatte der ogsaa være Klassepolitik o. s. v. Men han ønskede jo, at den Tid maatte komme, da der ikke var Klasser mere o. s. v. Det vil med andre Ord sige, at den højtærede Socialminister mente, at vi skulde have Himlen her paa